

druzi dobickov, de si zamore kmet več živine rediti, ktera mu več gnojá da, po kterim si zamore svoje njive boljši gnojiti in več žita in družiga sadeža pridelati. Na dalje so povedali, kakšne lepe senožeti so na Nemškim vidili, ki se dajo trikrat na léto kositi; s kakšnim velikim pridam na Laškim senožeti močijo i. t. d. Kar pa močenje z napeljevanjem vode iz rék, potokov in družih vodotokov na senožeti vtiče, je še poprej postav treba, po kterih se sme voda, ktero tudi mlinarji, žagarije, fužine in mnogoverstne fabrike potrebujejo, na senožeti napeljevati. — Sklenjeno je bilo potem v zboru, de naj se poprej te postavice počakajo, ki so bile že v lanskim kmetijskim zboru na Dunaji posvetovane, — in če bo Štajarska kmetijska družba kakšne umetne močnike iz ptujiga vdinjala, naj potem naša družba se na Štajarsko v ti zadevi oberne.

(Konec sledí.)

Na znanje kmetovavcam zavolj živinske in gnojne soli.

Na prošnjo, ki jo je kmetijska družba na spomén podružnice Planínske zavolj ponižanja solne cene ministerstvu kmetijstva predložila, je dalo ministerstvo te dni naslednji odgovor: „Ministerstvo pripravlja z nar veči pridnostjo ravno zdež živinsko in gnojno sol po niski ceni, in že se je poskerbélo, de se bo teh soli kmalo povsod po znižani ceni toliko dobilo, kolikor bo kdo hodel. Kar pa kuhinsko sol zadene, je ministerstvo kmetijstva prošnjo kmetijske družbe ministerstvu denarstva izročilo, zato ker ta reč v opravilstvo denarniga ministerstva spada.“ — Vošiti je, de bi tudi od tod kmalo kaj taciga veseliga zvedili zastran kuhinske soli.

Pri ti priliki moramo zastran živinske in gnojne soli nektere besedice omeniti.

Kakó dobro de sol živini tekne, kakó de rejo goveje živine, pa tudi ovac in prešičev povzdigne, je živinorednikam takó znano, de nam ni treba besedice ziniti. Sol redí živino in jo varje marsikterih bolezin. Kakor iz 8. lista Koroške kmetijske družbe zvémo, bo živinska sol obstala iz soli in encjana, tiste grenjke korenine, ktera želodcu silno dobro tekne.

Sol za réjo živine je vsim umnim kmetovavcam dobro znana — menj znana pa je našim kmetam sol za polje in senožeti gnojiti, to je, gnojna sol.

Kmetje, ki so v Vertovcovi „kemii“ 5. razdelk zlasti od rejenja rastljin in od gnojja pazljivo brali, že vedó, kakšno neizrečeno rodovitno moč imajo mnogoverstne soli v sebi, ako ž njimi gnojimo. Prišel bo pa kmalo čas, ko bojo to resnico sploh vsi kmetje spoznali, ki hočejo svoje pridelke na višji stopnjo povzdigniti. Čeravno jim je gnojna sol še zdež neznana reč, jo bojo kmalo spoznali če bo le po nizki ceni.

Gnojna sol po poterjenih skušnjah posebno senožetim in deteljšem dobro tekne, ker na senožetih ne pomnoži le rasti trave, temuč tudi mah umori. Tudi sadnim drevésam dobro pomaga; sadje tacih drevés, okoli kterih se je spomlad soli poštopalo, je veliko večí, slajši in boljši dišeče. Od gnojne soli je sploh tole treba vediti: 1) de se shrani na suhim kraji, scer pride ob svojo moč; 2) de se, kolikor je moč, enakomerno po njivi ali senožeti poštopá; 3) de se to zgodej na spomlad, od mesca svečana noter do maliga travna zgodí, dokler je vreme še bolj vlažno (mokrotno); o suši se ne sme gnojna sol štopati, ker scer sol zemljo preveč izsuši. — Moč gnojne soli je silno velika, in ker zdež bo ta sol po ceni, se bo dobro splačala, ž njo gnojiti.

Omika in izobraženje Slovencev.

(Spisal Svečan.)

Pod tem nadpisam beremo v „Slovenski Bčeli“, ktere 1. zvezek je prišel 1. dan t. m. v Celjovcu na svitlo, med drugimi lepimi rečmi, s kterimi se je pridna „Bčela“ že v prvim zvezku bravcam prikupila, naslednje rodoljubno podučenje, iz kteriga večí del povzamemo. Takole se glasi:

Vsaki Slovenec je dolžen in zavezan se omikovati, izobraževati in v vsih znanostih napredovati za to, kér je kristjan, kér je deržavljan, kér je Slavjan.

1. Dolžen in zavezan je vsaki Slovenec se izobraževati zato, ker je kristjan.

Bog je človeka stvaril, po svojej podobi ga je stvaril, ga obdaril s raznimi močnostmi in ga postavil za gospodarja in kralja celega stvarstva. Miljon in miljon stvari vidimo in poznamo, in vse te stvari dosežejo svoj poklic, spolnujejo svojo nalogo. Tam gorej na visokem nebu se neznani svéti sučejo, zvezde prijazno po noči miglajo, in hodijo zvesto svoje od stvarnika ustanovljene pote; blede luna ob stalnih časih milo izza gor priplava, temno noč razsvetljuje in žalostno serce čudno potolaži; rumeno sonce vsako jutro ustane, s svojimi žarki gore in planine posrebrí, doline in loge; vesi in mesta oživi, in po dokončanem teku vsak večer k božjej gnadi gre. — Koliko milijonov stvari je tukaj med nami na zemlji! Veselo ptice prepevajo, da se vse po gojzdi in logih razlega; v morju, rekah in potokih ribe plavajo in na suhem se vsih sort živali rodijo, žita in zeliša rastejo, rože cvetijo, drevesa zorijo; — vse te stvari na zemli od orjaškega slona noter do nevidljivega červíčka, kteremu je kaplica vode veliko morje, od tanke jele, ki na visokej gori stoji, noter do male travice, — vse stvari dosežejo svoj poklic, spolnujejo svojo nalogo, in nam oznanujejo, da je vesvolen svet poln božje česti.

Človek pa — stvarjen po božjej podobi, — človek, krona vsih stvari — on, gospodar in kralj celega stvarstva bi pa ne spolnoval svoje naloge, on bi ne dosegel svojega poklica! — Sedaj se pa vpraša, kateri poklic je človek od svojega stvarnika prejel? zakaj je Bog človeka stvaril? „Bodite popolni, kakor je vaš Oče nebeški popoln“, to je po besedah Jezusa Kristusa naš poklic, naša naloga. Se kakega koristnega dela učiti, svoj um in svojo pamet brusiti in razjasniti, svoje serce požlahtniti in oplemeniti, svojo prosto voljo k dobremu nagibati, in v dobrem uterditi, in se tako Bogu Vsegamogočnemu, Vsevedejočemu, Najmodrejšemu in Najsvetejšemu približevati, z eno besedo: se omikovati in izobraževati, — to je cilj in konec vsaciga človeka, to je poklic tudi vsacega Slavenca. Vsako drevo pa, ki do brega sada ne obrodi, bo izsekano in v ogenj verženo; vsaki človek, ki svoje talente zakople, ž njimi ne baranta, in dobicka ne stori, bo kakor nezvest hlapec veržen v vunajno temo; — vsaki bo moral odgovor dati od svojega hišovanja. Kako pa hočemo enkrat obstati pred božjim sodnikom, ako smo zlati čas potratili, svete dari in močnosti, s kterimi je nas usmiljeni Bog obdaril, zanemarali in zakopali, ako v znanostih in vednostih nismo napredovali? Vsacega kristjana naj perva in naj večá dolžnost je dalej: „Ljubi Boga čez vse, in bližnjega, kakor sam sebe.“

Kdor pa Boga ljubiti hoče, mora nja prav poznati; čim bolj ko svet, božje stvari, njih lastnosti in moči poznamo, čim bolj ko se omikamo in izobražimo, tim bolj bomo obstati morali, da je Bog naj popolniši, vse ljubezni vredno bitje, katero smo mi čez vse ljubiti dolžni. Čim bolj mi človeško natoro, človeške lastnosti in sposobnosti poznamo, tim bolj bodemo tudi človeka štimali in častili; čim več ko smo se naučili in znamo,